

šený, zrušiti rovněž podle § 6 zák. o ss, poněvadž vada zatěžující prvé nař. rozhodnutí zatěžuje tak i rozhodnutí druhé. Následkem toho nebylo možno obírat se již dalšími meritorními námitkami druhé stížnosti.

Č. 11.182.

Vodní právo. — Řízení před nss-em: * Výrok o náhradě nákladů obce za náhradní výkon exekuční ve věci vodoprávní jest rozhodnutím úřadu správního (§ 97 slez. vod. zák. a § 127 správ. řádu 8/1928 Sb.).

(Nález ze dne 28. března 1934 č. 6451.)

V ě c: Město Č. T. proti zemskému úřadu v Brně (za zúč. družstvo »Spółka ziemsko-przemysłowa« v L. adv. Dr. Oskar Taussig z Prahy) o úhradu nákladů na čištění náhonu.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Stěžujícímu si městu Č. T. bylo okr. úřadem tamže dvěma pravoplatnými výměry uloženo, aby v případě, že družstvo »Spółka ziemsko-przemysłowa«, vlastník mlýna č. ... v Č. T., neprovede včas vyčištění mlýnského náhonu z R. samo, tyto práce provedlo v potřebném rozsahu na náklad družstva. Z celkového nákladu těmito pracemi řečené obci vzniklého Kč 9.926'35 bylo pak uloženo rozhodnutím politického úřadu I. stolice podle klíče stanoveného pravoplatným výměrem býv. okr. hejtmanství v Č. T. z 12. prosince 1909 jmenovanému družstvu »Spółka ziemsko-przemysłowa« uhraditi 63%, t. j. peníz Kč 6.253'60.

K odvolání družstva »Spółka ziemsko-przemysłowa« změnil zem. úřad nař. rozhodnutím výměr I. stolice tak, že uznal toto družstvo povinným zaplatiti městu Č. T. náhradu Kč 3.126'80 s 6% úroky z prodlení z této částky od 1. května 1929. Družstvo jest povinno nésti útraty spojené s místním jednáním, konaným zem. úřadem. Důvody uvedeny v podstatě tyto: Podle § 97 slez. vod. zák. z 28. srpna 1870 č. 51 z. z. má místní policejní úřad toliko dozor nad vodními díly a příp. povinnost ohlásiti shledané závady vodoprávnímu úřadu, který zařídí sám potřebné kroky, aby závada byla odstraněna. Pouze v případech pilných, kde prodlení by bylo spojeno s nebezpečím pro veřejnou bezpečnost, má místní policejní úřad opatřiti bez průtahu sám, čeho třeba. Podle obsahu správních spisů jest prokázáno, že čištění mlýnského náhonu, o něž jde, bylo potřebné ve veřejném zájmu, že okr. úřad postupoval v mezích zákona a že obecní úřad v Č. T. byl v důsledku bezvadně konstatované liknavosti družstva nejen oprávněn, nýbrž i povinen k čištění náhonu. Čištění náhonu bez průtahu bylo nařízeno pravoplatnými výměry okr. úřadu a družstvo nepopírá svoji povinnost čistiti mlýnský náhon. Co do výše nákladu však uznal zem. úřad na základě posudku státního technického znalce, že toto čištění, jinak naprosto

potřebné ve veřejném zájmu, bylo možno provést za polovinu, t. j. peníz Kč 3.126.80. Rozhodnutí to označeno za konečné s poukazem k čl. 8 odst. 2 zák. ze 14. července 1927 č. 125 Sb.

Do tohoto rozhodnutí podána jest pro nezákonnost stížnost města Č. T., o níž nss uvažil toto:

Především bylo zjistiti, zdali a jaký má nař. rozhodnutí judikátní obsah, aby bylo lze posouditi jednak příslušnost nss-u, jednak stížní legitimaci stěžující si obce. Nař. rozhodnutím bylo v pořadu instančním změněno rozhodnutí okr. úřadu v Těšíně ze 13. května 1929. Tímto rozhodnutím okr. úřadu bylo vysloveno, že náklad na čištění mlýnského náhonu uznaný úhrnnou částkou Kč 9.926.35, jež, jak ze spisů vychází, vynaložila obec Č. T., vykonávajíc příkazy vodoprávního úřadu prvé stolice ze 3. ledna 1929 a z 18. února 1929, rozvrhuje se podle určitého klíče na konkurenty povinnosti udržovací a že náhradu těchto nákladů má obec Č. T. pohledávati na jednom z konkurentů, jímž jest družstvo »Spółka ziemsko-przemysłowa«. Rozhodnutím okr. úřadu byl tedy netoliko stanoven rozvrh nákladů na zmíněné konkurenty, nýbrž byl jím i formalisován a číselně určen nárok obce Č. T. z titulu náhrady nákladů na čištění náhonu. Na tom nic nemění, že obec byla ať už právem či neprávem poukázána, aby tuto náhradu eventuelně vymáhala cestou soukromoprávní.

Nař. rozhodnutím bylo rozhodnutí prvé stolice k odvolání jednoho z konkurentů povinnosti udržovací (t. j. jmenovaného družstva) změněno v ten smysl, že náhrada nákladů byla snížena na polovici. Výrok ten zejména v souvislosti s odůvodněním jeho obsahuje jak rozhodnutí o číselné výši náhradní povinnosti konkurentů tak i o číselné výši nároku obce Č. T. z titulu náhrady nákladů za čištění náhonu vůbec.

Rozhodnutí obou stolic jeví se tedy jako úřední výrok o nákladech za exekuční výkon rozhodnutí úřadu vodoprávního, podrobněji o nákladech náhradního výkonu, který byl na obec přenesen citovanými příkazy okr. úřadu pro případ, že povinníci sami včas čištění neprovedou. Jde tedy o rozhodnutí spadající pod ustanovení § 127 vl. nař. č. 8/1928 Sb., při čemž je lhostejno, zdali právní podklad pro exekuci, o níž jde, sluší hledati v § 97 slez. zák. vod. či v § 101 cit. nař. 8/1928 Sb.

Rozhodnutí toto jest jakožto rozhodnutí správního úřadu nss-em přezkoumatelné. O stížní legitimaci obce nelze vzhledem ke shora vymezenému obsahu naříkaného rozhodnutí pochybovati.

Nss je tedy povolán přistoupiti v mezích stížnosti k němu podané ke zkoumání nař. rozhodnutí.

Na prvé místo bylo třeba vypořádati se s procesní námitkou stížnosti, jež obrací se proti tomu, že žal. úřad prohlásil své rozhodnutí za konečné, ač § 94 slez. zák. vod. připouští další odvolání k min. Námitku tuto nemohl však nss uznati důvodnou, protože dovolané ustanovení § 94 bylo čl. 8 odst. 2 org. zák. č. 125/1927 Sb., jímž se zavádí zásada dvou instancí, změněno.

V další výtce stížnost uplatňuje, že nař. rozhodnutí je neúplné, ježto neobsahuje výroku o tom, kdo je povinen obci hraditi zbytek nákladu, jenž zůstane po snížení náhradní povinnosti odvolatelčině neuhrazen.

Než i tato námitka je bezdůvodná, neboť, jak z předeslaného vyplývá, žal. úřad snížil výši náhradního nároku obce, vycházející z předpokladu, že výlohy přesahující náhradu žal. úřadem určenou, nebyly nutné, a že tedy obec na jejich náhradu nemá nároku. Byl-li však náhradní nárok obce upraven nižším obnosem, než jakým jej vyměřila stolice prvá, pak je jasno, že není tu žádného zbytku a že tedy žal. úřad neměl příčiny, aby určil, kdo tento domnělý zbytek má obci nahraditi.

Proti výroku, jímž náhradní nárok obce byl snížen, neformuluje však stížnost žádné námitky, a nss neměl následkem toho ani možnosti zabývat se otázkou, zda snížení náhradního nároku obce je ve shodě se zákonem.

Pokud stížnost, dovolávajíc se § 43 slez. zák. vod., vytýká, že žal. úřad neprávem změnil rozvrhový klíč někdejší okr. hejtmanstvím v Č. T. výnosem z 12. prosince 1909 stanovený, je výtko tato bezpodstatná, neboť nař. rozhodnutí se tohoto klíče nijak nedotýká, neřešíc vůbec otázku rozvrhu, nýbrž upravuje jednak výši úhrnného náhradního nároku obce vůbec, jednak náhradní povinnost družstva »Spółka ziemsko-przemysłowa«, jež se k žal. úřadu z rozhodnutí okr. úřadu odvolalo.

Č. 11.183.

Vodní právo. — Řízení před nss-em: I. * I pro řízení podle § 12 a násl. zák. č. 117/1884 ř. z. o opatřeních k neškodnému svádění horských vod platí zásada koncentrační. — II. * Předmětem vyvlastnění podle § 48 mor. vod. zák. mohou býti i vodní práva. — III. * Proti výroku min. zeměd., jímž se podle § 10 zák. č. 117/1884 ř. z. prohlašuje podnik na svádění horských vod za veřejně prospěšný, není žádného opravného prostředku. Výrok tento nelze bráti v odpor ani v opravném prostředku proti rozhodnutí podle § 14 cit. zák., jímž se projekt schvaluje.

(Nález ze dne 28. března 1934 č. 6452.)

Prejudikatura: ad II: Boh. A 3836/24.

Věc: Vendelín F. ve V. proti ministerstvu zemědělství (za zúč. zem. úřad v Brně, oddělení pro hrazení bystřin, vrch. komisař české finanční prokuratury Dr Jan Jaroš v Praze) o úpravu Kloboučky a vyvlastnění vodního práva a jezu.

Výrok: Stížnost, pokud směřuje proti výroku o odškodnění, odmítá se pro nepřípustnost; jinak zamítá se dílem pro bezdůvodnost, dílem pro nepřípustnost.

Důvody: Min. zeměd. nevyhovělo odvolání st-lovu z výměru zem. úřadu v Brně, kterým tento na základě výsledku řízení ve smyslu §§ 12 a 13. zák. z 30. června 1884 č. 117 ř. z. o opatřeních k neškodnému svádění horských vod, provedeného o podrobném projektu státního lesnicko-technického oddělení pro hrazení bystřin v Brně na úpravu po-